

Marie Lassens tale ved demonstrationen mod had og racisme

Taler

Marie Lassen
Frivillig i foreningen Aarhus
for Mangfoldighed

Dato

12. juni 2020

Sted

Mølleparken, Aarhus

I dag læste jeg, at omkring halvdelen af de adspurgte i en megafonmåling ikke mener, at racisme er et udbredt problem i Danmark. Jeg tænker, at os, der står her i dag, godt ved, at det passer ikke. Jeg tænker, vi godt ved, at omkring halvdelen af Danmarks befolkning tager fejl.

Derfor er det så vigtigt, at det siges højt.

Den racisme, som masser af mennesker oplever til daglig, skal deles.

Det skal siges højt, når hverdagsracismen krydrer samtalen i kantinen.

Det skal siges højt, når brune mennesker afvises på diskoteket.

Det skal siges højt, når det er langt sværere at få et job, hvis man hedder Fatima eller Ali.

Det skal siges højt, når mennesker af asiatisk oprindelse oplever at få skyld for coronaepidemien.

Og det skal siges højt, når politiet langt oftere slår ned på ham, der ikke lige ligner en Niels eller Magnus med blå øjne og lyst hår.

Det skal siges højt hver eneste gang, mennesker, der bor og lever i Danmark, bliver anset for mindre værd på grund af deres hud, hår, religion eller oprindelse.

Det skal også siges højt, når det er staten, der udøver racismen.

Det skal siges højt, når staten blander sig i, hvilket tøj kvinder må tage på.

Det skal siges højt, når staten laver love om hvor mange af bestemte slags mennesker, der må bo i et almennyttigt boligområde.

Det skal siges højt, når staten kalder folks hjem for en ghetto.

Det skal siges højt, når nogle mennesker skal have færre penge end andre, udelukkende fordi, de ikke har boet så længe i Danmark.

Og det skal siges højt, at det ikke på nogen måde er i orden at kalde en fattigdomsydelse for selvforsørgelses- og hjemrejseydelse.

Det skal siges højt, når mennesker spærres inde i de fængsler, der kaldes udrejsecentre.

Og det skal siges højt, når staten deltager i at holde flygtninge uden for Europas grænser med vold og med placering i lejre under umenneskelige forhold.

MeToo-bevægelsen førte en fornyet forståelse for overgreb mod kvinder med sig. Ikke at det er en kamp, der er vundet, men der er ingen tvivl om, at det har en virkning at sige det højt. Når det bliver sagt højt, holder det op med at være menneskers individuelle problem og bliver en del af et kollektivt ansvar.

Derfor skal også historierne om racismen siges højt. De skal siges så højt, så det ikke længere er muligt for halvdelen af den danske befolkning ikke at anerkende, at racisme er et udbredt problem i Danmark. Det skal siges så højt, så folk reagerer, når de støder på racismen. Det skal siges så højt, så politikerne ikke uantastet kan lovgive om ghettoer, tildækning, hjemrejseydelse eller hermetisk lukkede grænser.

Vi ved fra historien, at racisme i sidste ende berører de fleste. Vi ved, at racisme kan skabe samfund, hvor de fleste undertrykkes. Derfor berører racisme ikke kun nogle få. Og – også – derfor skal det siges højt.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anne-hegelunds-tale-ved-demo-mod-had-og-racisme-2020>